

Vrije Mare

"Vrij" omdat het verwijst naar 'vrijheid', naar 'ruimte geven', naar 'Vrije school' en "Mare" omdat het een vertrouwde term is vanuit het Kerstspel waarin de engel ons en de herders komt vertellen dat zij een 'Blijde Mare', een blijde boodschap heeft.

Voorwoord

"De glans van schoonheid over de wereld

*Dwingt mij uit diepten van mijn ziel
Mijn eigen goddelijke krachten
Te bevrijden tot wijde vlucht;
Mijzelve te verlaten
Om vol vertrouwen mijzelf te zoeken
in wereldlicht en wereldwarmte'*

Deze spreuk van Rudolf Steiner voor de St. Jansperiode nodigt ons uit tot het uitstijgen boven het rumoer van deze wereld, boven de waan van alle dag, en bevrijdt ons tot het nemen van een wijde vlucht, om vol vertrouwen onszelf te zoeken in wereldlicht en wereldwarmte. Hoe nodig in deze tijd! Daar krijgen we in de komende zomerperiode een aantal weken de gelegenheid voor: om los te laten, vertrouwen in onszelf te zoeken en het wereldlicht en de wereldwarmte te zoeken en te ervaren. Waar we ook zijn. Dichtbij huis of toch ver weg. Vrijheid van gedachten en gevoelens is overal te vinden. In de zomerspreuk van de week daarop staat dat we dan onze verwantschap met de geest (weer) kunnen ervaren. Dat we door de 'zintuigsluiers' in de zomertijd van de betoverende natuur met bloemen en geuren, onszelf niet verliezen maar ons verbonden blijven weten met de geestelijke wereld en onze opdracht helder voor ogen blijven houden. Daarover gaat ook het Bretonse sprookje aan het eind van deze Vrije Mare.

Onze 6e klassers nemen afscheid en

stappen de wereld in, op weg naar de middelbare school! Zij krijgen alle ruimte voor terugblik en vooruitzien in deze schoolkrant. We wensen ze alle goeds!!

Verder vindt u stukjes over St. Jan en St. Jan in corona tijd, een verslagje van de Leerlingenraad, een stukje over de leerlijn Burgerschap en de uitgestelde Almere 40-viering. Al met al is het een dubbeldik zomernummer geworden!

Rest ons als redactie u allen en de kinderen een mooie, bijzondere zomerperiode toe te wensen, om op te

laden, op kracht te komen en nieuwe energie te vergaren voor het komende schooljaar. Waarbij we nieuwe wegen zullen inslaan en gaan ervaren hoe we op afstand, op drie verschillende locaties, toch een eenheid zullen blijven!

HvM

**VRIJESCHOOL
ALMERE**

**"Sint Jan! Sint Jan! Sint Jan die komt er an!
Sint Jan gaaf komen, je ziet het aan de bomen
Sint Jan! Sint Jan! Sint Jan die komt er an!"**

Een inleiding

Sint Jan verwijst naar Johannes de Doper die een half jaar eerder dan Jezus geboren werd op 24 juni. Hij doopte de mensen tot christen door onderdompeling in het water van de Jordaan. Verwijzend naar de komst van Christus sprak hij: "Hij moet groeien, ik moet afnemen"

De Christuskracht staat symbool voor de mens die de Zonnegeest in zichzelf verwerkelijkt heeft, de esoterische betekenis van dit zomerfeest. Sint-Jansdag was vroeger een algemeen erkende christelijke feestdag, die haar wortels heeft in de Midzomerfeesten van de Germaanse en Keltische natuurluikers. Acht dagen voor Sint Jan brandde men grote bossen stro langs de straten, zodat de paarden geen koliek meer zouden krijgen.

De avond voor St. Jan werden de zogenaamde "Sint Jansplanten"

gerooid. Dat zijn planten met een bijzondere kracht: Sint-Janskruid, Artemisa, Verbene, Calcarie, Bijvoet, IJserkruid en Ridderspoor. Hiervan werden Sint Janskronen gevlochten en boven de huisdeuren gehangen, als machtige tover- en liefdesmiddelen. Vooral het Sint-Janskruid werd gezien als een middel dat boze geesten verdrijft. Het behoedt ook tegen branden en allerlei kwalen. Geplukt voor zonsopgang beschermt het tegen de bliksem, die een rieten dak in lichterlaaie zou kunnen zetten.

Wanneer je een takje van het Sint-Janskruid in je schoen legt, kun je de volgende dag de diertaal spreken. In de Sint Jansnacht werd de wichelroede gesneden. Schippers mochten die nacht niet uitvaren. Asperges mochten na Sint Jan niet meer gestoken worden en de rabarber niet meer geplukt.

Om het Sint-Jansvuur te ontsteken was haardvuur niet rein genoeg; men

maakte vlammen door het wrijven van hout of het slaan op stenen. Houtskool van het St. Jansvuur werd bewaard als bescherming tegen brand. Men sprong over de vlammen van het vuur om ongeluk en ziekten te overwinnen voor het komende jaar.

Jongens en meisjes trokken gearmd door de buurt. Wist de vrouw een man te strikken dan werd deze 'mijn Sint Jan' genoemd. Als ze besloten hand in hand over het vuur te springen was hun band voor eeuwig verzegeld.

Op de Vrije scholen neemt het Sint Jan feest een belangrijke plaats in binnen de jaarcyclus. De kinderen dragen dan een krans van gras met daarin bloemen gestoken. Er wordt een groot vuur ontstoken waar kinderen uit de hoogste klas overheen springen, als overgangsritueel naar een nieuwe levensfase.

Met dank aan **Christina van Stroe**

Sint Jan in corona tijd

Aan de Ouders en Teamleden, Vrijdag 26 juni staat het Sint Jansfeest in al onze agenda's. Het feest van de zomerzonnewende, de langste dag. Een feest waarbij we allemaal samen komen om de zomer te vieren in de vorm van samen dansen, samen muziek maken, samen eten middels een picknick en niet in het minst samen genieten van elkaars gezelschap met de hele school. Het Sint Jansfeest is een van de dagen met een gouden randje waar je onze gemeenschapszin als school voelt zinderen.

Wij missen dit samen zijn te veel om het helemaal ongemerkt voorbij te laten gaan en zochten naar een vorm die wel het gevoel van samenzijn kan geven en ons helpt het feest innerlijk te beleven. Het is dus anders dan anders. Al zijn we dan niet fysiek bij elkaar. Wij willen jullie vragen om vrijdag 26 juni voor 18:30 de onderstaande overwegingen te beantwoorden voor jezelf vanuit het Sint Jansgevoel.

Over het vuur springen heeft vanuit de oudheid een reinigende en helende werking. Voor we springen met elkaar nemen we ons voor wat we willen

ontwikkelen of verbeteren aan onszelf voor het komende schooljaar en blikken we terug op het jaar waarbij we kijken naar wat we achter ons willen laten, wat we niet meer nodig hebben.

Deze vorm kan helaas dit jaar niet doorgaan, maar om het toch te beleven willen we jullie het volgende vragen:

Om 18:30, denkend vanuit verbinding met alle kinderen en alle verbonden volwassenen van onze school, geven we op hetzelfde moment, samen onze voornemens en dat wat we achterlaten aan het vuur. Schrijf voor jezelf en/of samen met de kinderen deze voornemens op en geef ze aan het vuur bij jullie thuis. Denk aan een vuurschaal of het kan natuurlijk ook gewoon met een lucifer.

Wij hopen dat jullie allemaal meedoen.

Met vriendelijke groet,
Evelien, Jacqueline en Esther

Sint Jansfeest op school; Picknicken in pauzetijden

Overdag op 26 juni willen wij met de kinderen van de eigen klas in de pauzetijden een Sint Jans-picknick houden rondom de school. (Ongeveer op de plek waar je pauze hebt) Wij willen jullie vragen om de lunchtrommels van de kinderen deze dag te vullen met een feestelijke picknick voor het kind zelf. Een eigen picknickkleedje maakt het extra feestelijk. (Er mag helaas niets gedeeld worden met elkaar).

De leerkrachten zorgen voor de Sint Jansbeleving middels een verhaal, kringspelen, zang en verdere eigen invulling.

Met vriendelijke groet,
Evelien, Jacqueline en Esther

Afscheid 6e klassen!

6A: Terugblik:

-Wij gingen aan het begin van de 6e op kamp. Het was superleuk. We gingen zwemmen en hadden de Olympische spelen in het klein. Helaas kunnen we dit jaar niet op kamp door het corona virus.

-Kamp klas 4 en 4. Schoolvoetbal. Luchtalarm. Schoolmarkten. Avondvierdaagse. Grappige acties van de klas. Het uitstapje naar het Belevissenbos. Kleuterjaren. Voorleeswedstrijd. Toneelstukken. Zwemmen met de klas. Voetballen in de kooi. Film maken in klas 6. En nog veel meer....

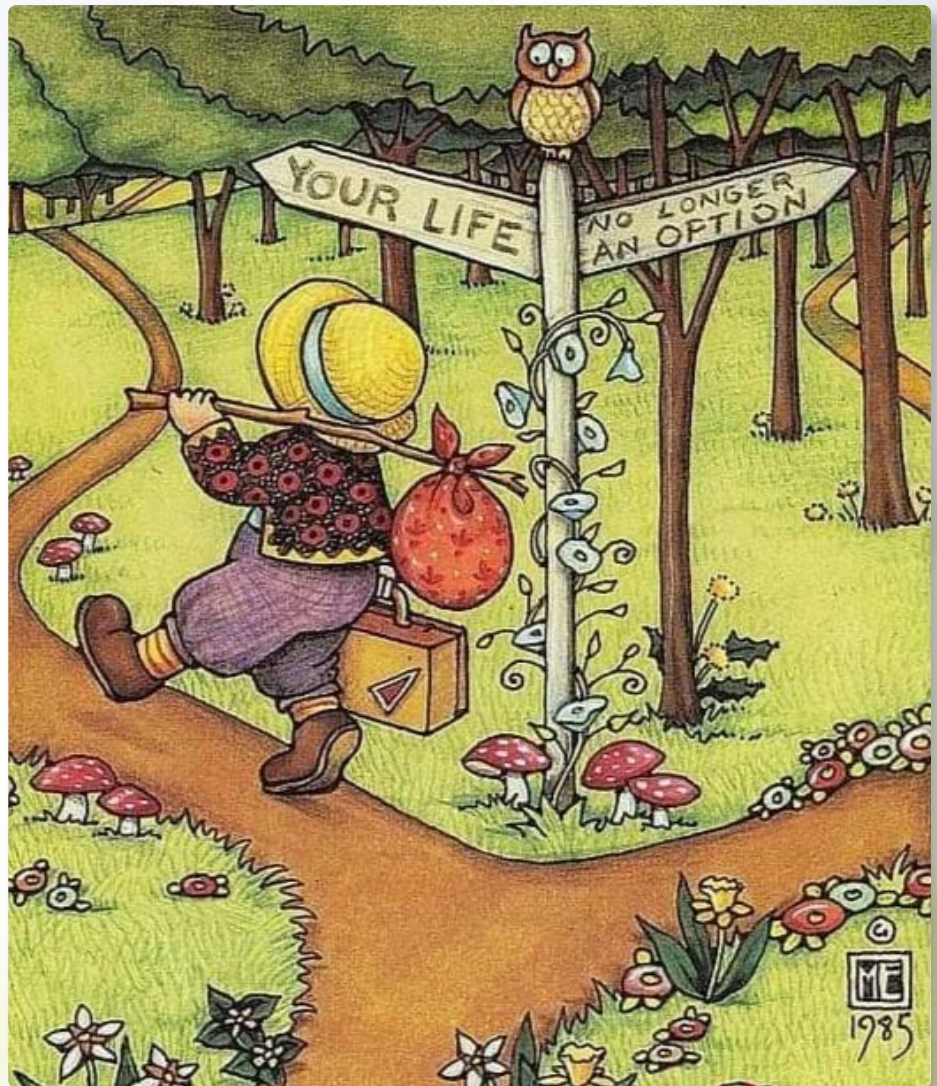
-Er zijn veel leuke momenten geweest in deze klas maar zeker ook moeilijke momenten zoals juf wisselingen en zeker ook de coronatijd, maar samen hebben we er toch leuke jaren van kunnen maken en verlaat ik deze klas met leuke herinneringen.

-De klas is een fijne klas want je hebt groepen en al die groepen wordt een klas. De school is wel een fijne school. Ik heb leuke tijden gehad maar ook slechte tijden. Bij deze school kan je op allerlei manieren beginnen.

-Ik heb 7 jaar op deze school gezeten. Het is een leuke school met veel leuke leerkrachten.

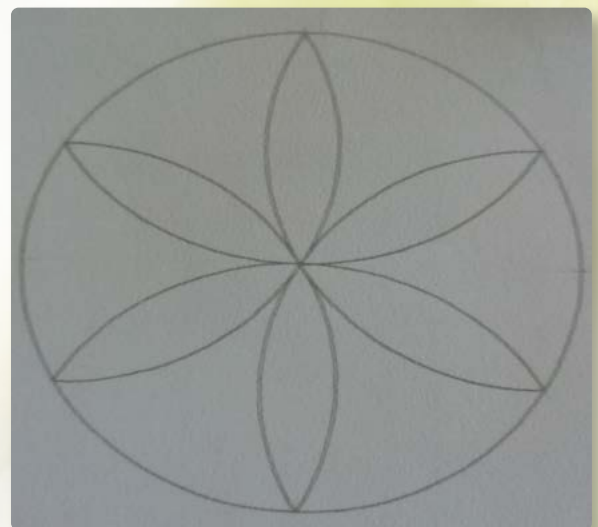
-Dit is een hele fijne school, leuke klasgenoten en leuke juf en veel mooie momenten.

-Ik heb in totaal 7,5 jaar op deze school gezeten. Daarvoor zat ik op een reguliere school ergens anders in Almere. Ik kon al een beetje lezen en schrijven. Hier mocht ik gewoon lekker spelen en het enige werk wat ik moest doen was een etui borduren met naald en draad. Poe, wat vond ik dat moeilijk zeg, sterker nog ik kon het helemaal

niet. Na een tijdje oefenen had ik het onder de knie. Zo zie je maar het verschil is best groot.

-Ik heb heel veel mooie momenten meegemaakt samen met de klas. Zoals dat we op kamp gingen met de Olympische kampspelen. Dat is een wedstrijd die we deden op kamp met allemaal sporten. Ook toen we met de klas gingen zwemmen en met z'n allen van de glijbaan afgingen was heel leuk. In de klas hebben we veel vormen gemaakt met een passer. Dat was heel leuk om te doen. Een van deze vormen was deze:

-Dat we met de hele klas van de glijbaan af zijn gegaan.

-De leukste momenten met de klas waren toen we gingen zwemmen en

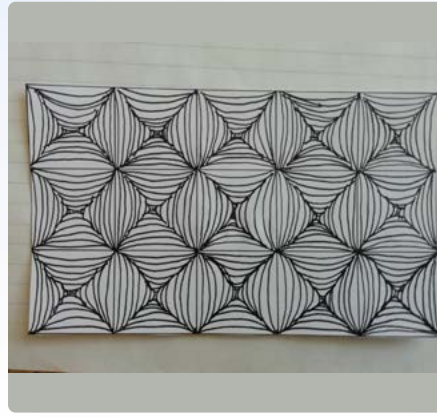
Eliana

de Olympische spelen.

-Ik vind school soms leuk en soms niet maar ik denk dat ik meer goede herinneringen heb dan slechte. Ik en mijn vriend Darius zaten eerst samen op een andere school maar toen ging ik van die oude school af, omdat een vrijeschool beter is voor mij. Het was wel heel vervelend om al mijn vrienden niet meer te zien maar ik kwam ook weer nieuwe kinderen tegen die ik heel leuk vond, maar er ontbrak wel wat. Ik zag mijn beste vriend niet meer. Maar ik had heel veel geluk want mijn beste vriend Darius kwam een jaar later ook op de vrijeschool. Toen was ik echt super blij en nu zit hij nog steeds in dezelfde klas als ik. Dat was een van de beste momenten van school.

-Het belevenissenbos was heel leuk. We vielen heel veel en gingen elkaar dwingen om in het water en de modder te gaan. Het was echt supergrappig. Wij vonden het Michaëlsfeest ook altijd leuk. Het was cool om die draak te maken op het strand. We gingen dan ook meestal zwemmen. Er was een soort buis waar we helemaal naar toe konden zwemmen en daar konden we dan op zitten. We zijn ook een keer met een soort grote zwemband geweest, waar je in kon zitten en dan trok een bootje ons mee. Dat had de vader van Kian geregeld. Dat was ook heel leuk.

-Bobby ging weg van mijn oude school en dat vond ik heel jammer. Ik wist niet

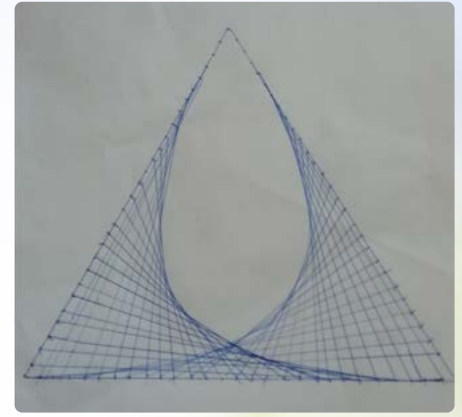
Fayenne

eens dat hij weg was tot ik aan mijn oude juf vroeg waar Bobby was. Juf zei toen dat hij naar een andere school was en dat maakte mij heel verdrietig. Maar toen hoorde ik van mijn moeder dat ik naar een andere school ging en dat ik waarschijnlijk naar de school ging waar Bobby naar toe ging. Ik was heel erg blij maar toen zei mijn moeder dat ik waarschijnlijk naar de B klas zou gaan in plaats van naar de A klas waar Bobby zat. Uiteindelijk is het wel gelukt om bij hem in de klas te komen. Ik was echt superblij toen het lukte en ik zit nog steeds met Bobby in de klas en hij is ook nog steeds mijn beste vriend. Dankzij school is dit gebeurd.

-wat ik leuk vind om te doen is handenarbeid. Je kunt er dingen van hout maken, en dat zijn dingen die ik leuk vind, dingen bouwen! Wat ik later zou willen worden heeft er ook mee te maken, zoals architect worden of engineer. Wat zou ik doen als engineer??

Toekomst: (over tien jaar...)

Ruben: Ik ben geïnteresseerd in architectuur en engineering. Ik ben heel erg geïnteresseerd in 'vtol' vliegen (vertical takeoff and landing). Vooral het concept van verticaal opstijgen vind ik heel erg fascinerend! De Harrier Jump Jet vind ik heel interessant omdat hij een grote jet engine gebruikt om de lucht in te nemen die uit vier tubes de lucht uit inschiet. Vervolgens kunnen de tubes ook veranderen

Yannick

Ydwine

van positie zodat hij naar boven of naar voren kan vliegen. Dat is handig om op boten, kleine plekken en gebouwen te landen.

Verder ben ik ook geïnteresseerd in jumbojets, dubbeldekkers en andere dingen dan vliegtuigen.

Ik vind dat alle officiële Transformers speelgoed niet van de beste kwaliteit is, het kan veel beter, zoals de achterkant van een figuur. Ik heb al heel veel ideeën. Het is niet erg dat speelgoed complexe transformaties heeft zolang er instructies zijn. En als je naar de derde partij producent kijkt, zie je dat die producten betere kwaliteit

hebben! En ik kan het beter maken!

Fayenne :in de toekomst wil ik op vakantie naar Curaçao

Josua: ik wil graag dj worden en een dj-opleiding doen

Ydwine: ik hoop dat ik ga studeren. Ik hoop ook leuke vakanties te hebben met mijn hond en mijn familie. Ik weet nog niet precies wat ik wil worden maar ik denk aan: *dansjuf, *fotograaf, * dierenarts of dierenartsassistent, of *een muziekoopleiding

Eliana: ik hoop dat ik aan het studeren ben en leuke jaren op de middelbare school heb achtergelaten. Ik zou het leuk vinden om later dokter te worden en mensen te kunnen helpen met hun problemen.

Alex: mijn hobby's zijn schaatsen en vloggen. Ik wil een goeie vlogger worden en ik wil later een goeie vooruitgang hebben met mijn nieuwe school.

Keni: ik wil in de toekomst op een wereldreis gaan. Ik wil ook graag beroemd worden maar dat is een kleine kans. Ik wil beroemd worden met zingen en of dansen. Ik wil een

groot huis en daar ga ik dan wonen met 1 of 2 vriendinnen en ik hoop natuurlijk ook een vriendje. Ik wil ook nog een paar huisdieren zoals een hond! En ik wil ook nog een keertje naar Australië en Amerika. Het klinkt een beetje raar maar het lijkt me leuk om een keertje dronken te worden. Ik wil ook nog heel graag een keertje met dolfijnen zwemmen. Ik wil ook een keer met vrienden op reis gaan. Ik wil ook veel grote feestjes geven met al mijn vrienden. Ik weet nog niet waar ik wil gaan werken, als bijbaantje wil ik denk ik werken bij de Plus want het is heel dicht bij mijn huis en het lijkt me leuk om in een winkel te werken.

Pheadon: ik zou graag voetballer worden of Youtuber of programmeur. Ik weet nog niet precies wat ik wil worden.

Jannick: In al die jaren dat ik op deze school heb gezeten heb ik veel geleerd. De komende zes jaar op het voortgezet onderwijs hoop ik nog meer te leren. Later wil ik misschien meester worden, of iets met computers of juist met dieren. Wat precies? Geen idee!

Fenne: over tien jaar ben ik eenentwintig en dan lijkt het me leuk om een reis te maken door Amerika.

Het lijkt me ook leuk om juf te worden en een klas les te geven.

Sebastiaan: over 10 jaar ben ik 22 en ik wil een hond en ik wil Snelle ontmoeten...

Phileine: na de zomervakantie ga ik naar het Trinitas gymnasium. Later wil ik met Fayenne naar Curaçao.

Bobby en Darius: Wij gaan na de vakantie zelfs naar dezelfde middelbare school.

*Je eigen weg gaan
Wie zal zeggen
dat wat wij hopen bestaat?
Het is ermee als met de
wegen
Op aarde.
Eerst zijn er geen wegen
Maar ze ontstaan
Als vele mensen in dezelfde
Richting gaan*

Lee Sjuun, Bronnen van Oosterse wijsheid

Van 6B

Inleiding:

Ons laatste schooljaar liep anders dan dat we van tevoren hadden verwacht, maar ondanks alles, was het een geweldig jaar!

Door de Coronacrisis werden we gedwongen om flexibel te zijn en telkens te zoeken naar alternatieven met telkens de vraag: hoe zorgen we er samen voor dat we allemaal op de laatste schooldag, tevreden de school verlaten en terugkijken op een mooie tijd?

Ik denk dat we daar goed in zijn geslaagd! I.p.v. een toneelstuk hebben we samen een eindfilm gemaakt. Dit zorgde ervoor dat er veel ruimte was om met elkaar terug te blikken en te reflecteren op alle jaren samen op de Vrije School en dat was fijn om te doen. Veel mooie, gezellige, ontroerende, vrolijke en fijne momenten kwamen opnieuw langs. Een paar van deze hoogtepunten zetten we hier op een rijtje, maar dieptepunten horen daar natuurlijk ook bij.

Terugblik, de hoogtepunten:

- Naar Artis in klas 4. Het was vooral heel leuk dat we veel vrijheid kregen en zelf in groepjes door het park mochten.
- We zijn twee keer gaan schaatsen in Dronten.

- Het kamp van klas 4. We hebben die dag en avond heel veel leuke dingen gedaan met de hele klas, en met de andere klas 4.

- Het kamp in klas 5. Vooral het slapen was erg gezellig en de spellen die we deden. Ook maakten we een heel leuk toneelstukje over juf Dagmar en Ronaldo.

Terugblik, de dieptepunten:

- We hebben als klas vaak afscheid moeten nemen. Van veel juffen en meester, maar ook van een heleboel klasgenoten. Dat was erg jammer.

- In de derde en vierde klas, moesten we vaak ruzies met elkaar uitpraten; vooral na de pauzes waarin we voetbal hadden gedaan. Na elke pauze moesten we dan eerst een lang gesprek met elkaar voeren.

- We hebben best wat ongelukken gehad in de klas, juf Dagmar en Nandi hebben hun voet gebroken, Michelle haar sleutelbeen tijdens het frisbee-toernooi en Oliver kreeg een diepe wond tijdens het zwemmen met de klas, Bonny kneusde haar knie. Sommigen hebben een hersenschudding gehad en heel veel kinderen wel een keer een bal hard tegen hun hoofd; dat was bij o.a. Brecht, Maryam, Mahi, Janne, Zane en Joya.

Over ongeveer 10 jaar dan...

- Olivia: Ik woon in Amsterdam en ben

kampioen Bolderen.

- Joya: Ik heb een huisje en vriendje in Amsterdam en heb de kleinkunst academie gedaan.

- Bento: Ik heb een penthouse met mancave, vloerverwarming, supercars en bier. Ik werk bij het arrestatie team.

- Michelle: ik woon in Spanje en heb natuurgeneeskunde gestudeerd.

- Brecht: Ik woon in een ander land met een heleboel honden en ben binnenhuisarchitect.

- Rinke: Ik ben YouTuber en streamer in Las Vegas.

- Maryam: ik wil in een groot huis wonen met honden, YouTuber zijn en de wereld rond reizen.

- Zane: Ik woon samen met een groep vrienden, ben streamer, heb 2 honden én ga op wereldreis.

- Saul: Ik ben DJ in Las Vegas.

- Tristan: ik heb een huis met zwembad en denk dat ik bij de politie werk.

- Janne: ik ben verpleegster en woon in Haarlem. Ik zing in de weekenden in een band.

- Milan: ik hoop dat ik dan een beroemde band heb en lekker kan toeren over de wereld. Maar ik denk dat ik dan net klaar ben met mijn studie psychologie en wel in een band speel, maar niet super beroemd.

- David: ik werk als ober in een restaurant, maar ben ook veel thuis bezig met streamen.

- Bonny: ik wil dan kok zijn met een eigen foodtruck.

- Lena: Ik wil dan op een boerderij in Friesland wonen met een heleboel paarden en een paar zeilbootjes.

- Oliver: Ik heb een huis met mijn beste vriend en heb veel huisdieren (reptielen). Ik werk in de dierentuin.

- Noah: Ik ben YouTuber en heb een goede eigen studio.

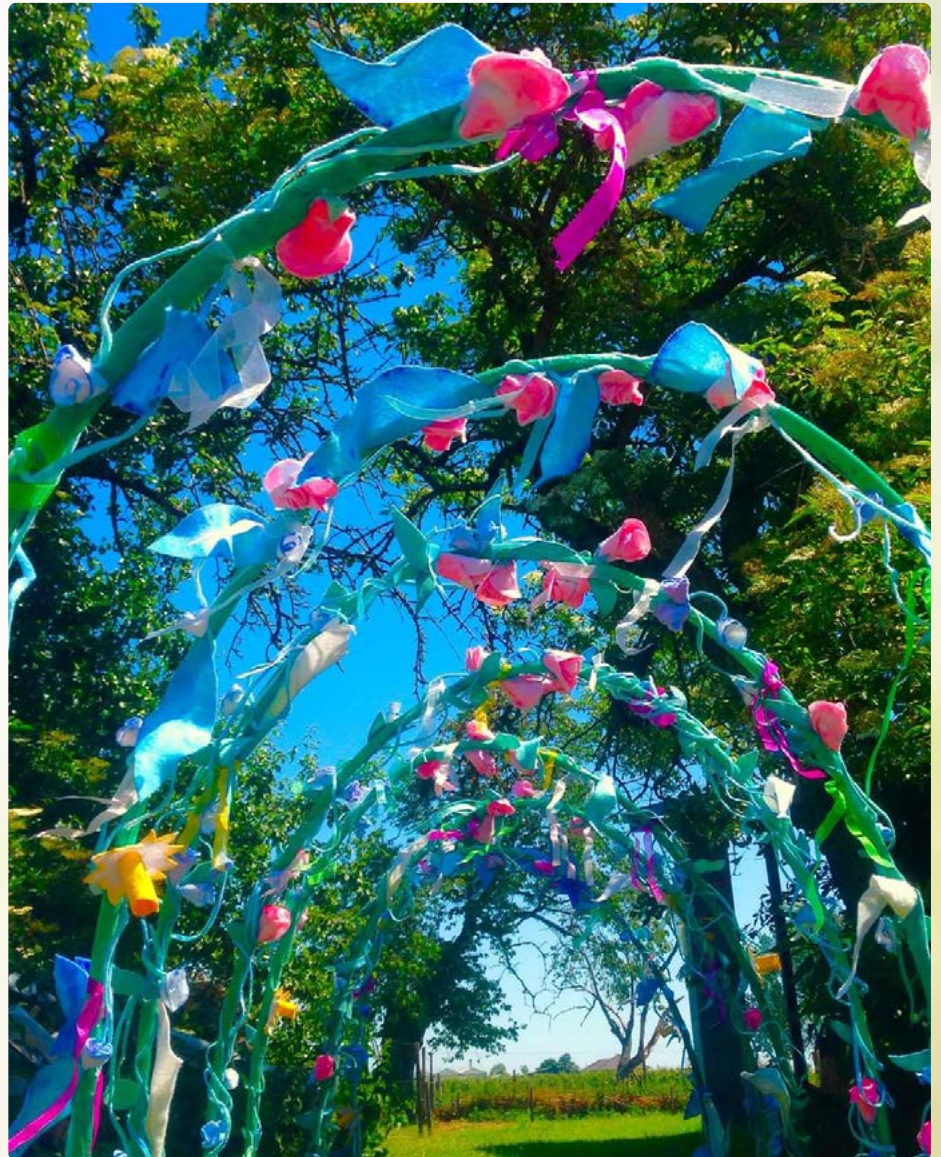
- Nandi: Ik ben architect en ontwerp huizen en gebouwen.

- Storm: Ik woon ergens in Amsterdam en studeer dan nog steeds. Ik doe studies in de richting van communicatie en electronica.

Lieve kinderen en ouders van 6b,
Ook ons afscheid is anders gelopen dan ik had gewenst. Daarom wil ik

ook op deze plaats jullie allemaal gedag zeggen en bedanken voor de fantastische jaren die ik met jullie samen heb mogen doorlopen. Ik heb van jullie allemaal genoten!

Liefs van juf Dagmar

Redactie:

Guido van der Vorst
Helga van Muijen

vrijemare@vrijeschool-almere.nl

'De kunst van het Samenleven'

Binnen het onderwijs vraagt de overheid van alle scholen een verantwoording hoe zij invulling geven aan Burgerschap, waarbij scholen vrij zijn hoe zij dit vormgeven. Vanuit onze onderwijspedagogiek is de afgelopen tijd hard gewerkt aan het vormgeven van de leerlijn Burgerschap, oftewel 'De kunst van het Samenleven'.

Alles op zijn tijd

De vraag is niet wat de mens moet kunnen en weten

Om zich in de bestaande sociale orde te kunnen inpassen,

Maar wel wat er in de aanleg van de mens aanwezig is

En in hem ontwikkeld kan worden.

Dan wordt het mogelijk dat de opgroeiende generatie

Aan de maatschappij steeds nieuwe krachten aanreikt.

Dan zal in de samenleving steeds datgene tot ontwikkeling kunnen komen,

Wat de er binnentredende generatie van mensen in zich draagt.

Maar van de opgroeiende generatie mag niet datgene gemaakt worden,

Wat de bestaande maatschappij van deze generatie maken wil.

Deze spreuk van Rudolf Steiner is leidend geweest voor het ontwikkelen van een doorgaande leerlijn Burgerschap voor onze school. Hierbij hebben wij gekozen voor de term 'De Kunst van het Samenleven'. Deze omschrijving doet naar onze mening recht aan de intentie van de Vrijeschool om zelfbewuste en kritische leerlingen klaar te maken voor zelfstandige deelname aan de maatschappij.

Want 'samenleven' is een enorme kunst! Thuis, op het werk en in een school ontmoeten mensen elkaar. Daar waar mensen samen komen doet het een groot appèl op onze intermenselijke competenties. Dat blijkt ook wanneer we de krant

openslaan of wanneer we als school te maken krijgen met de strenge richtlijnen als gevolg van het Covid-19 virus. Op die momenten beoefenen we de 'Kunst van het Samenleven!' Het vraagt elke dag een bereidheid om vanuit onze waarden en normen te anticiperen en te reflecteren op dat wat zich voordoet. Daarin is het zoeken naar een gezamenlijke taal, waarin we elkaar vanuit verschillende perspectieven kunnen blijven ontmoeten.

De school is voor kinderen een oefenplaats om het samenleven in het klein te oefen voor als zij later met elkaar een samenleving zullen vormen. In de school zien wij het als onze opdracht om het samen leven voor te leven aan de kinderen. Van hoe we luisteren en spreken tot aan hoe we in situaties met de kinderen zoeken naar antwoorden. Het samenleven gaat daarin gepaard met het weten (kenweg) en het niet weten (de weg van de toekomst).

Als opstart van dit proces is een enquête van het Kohnstamm Instituut ingevuld door alle teamleden om zicht te krijgen op wat we allemaal doen binnen het domein 'Burgerschap' in de Vrijeschool Almere. Daarnaast is gekeken naar de nieuwste ontwikkelingen van Curriculum.nu, waarbij vertegenwoordigers van primair - en voortgezet onderwijs tezamen hebben gewerkt aan nieuwe leer- en ontwikkelgebieden. De leerlijn die wij voor onze school hebben ontwikkeld heeft per bouw een thema.

Voor de kleuterbouw is dat 'Zo zijn

onze manieren', voor de middenbouw (klassen 1 t/m 3) 'Op pad gaan (ik en jij=wij)' en voor de bovenbouw (klassen 4 t/m 6) 'De wereld in'. Deze onderwerpen zijn verder uitgediept waarbij per klas door de leerkracht accenten kunnen worden gelegd. De verantwoording van de leerlijn is terug te vinden in het Kleuterboekje en voor de leerlingen van klas 1 t/m 6 in de jaarlijkse getuigschriften.

Een mooi voorbeeld van hoe wij in de school het thema 'de wereld in' realiseren is door middel van een verkiezing van twee leerlingen per klas voor de Leerlingenraad vanuit de klassen 4, 5 en 6, waarover verderop in deze Vrije Mare een verslag staat.

Daarnaast nemen we deel aan een klankbordgroep van de gemeente Almere voor het realiseren van een doorgaande leerlijn Burgerschap tussen primair - en voortgezet onderwijs in Almere.

Marjanne van der Stok
Helga van Muijen

Leerlingenraad

De leerlingenraad van de klassen 4,5 en 6 is dit schooljaar druk geweest met de thema's Duurzaamheid en Welbevinden.

Zij hebben met hun eigen klasgenoten daarover gesproken en een lijst opgesteld van verbeterpunten die -met vertraging door de schoolsluiting- toch nog voor de zomervakantie is besproken met de schoolleiding.

In een vergadering van deze week hebben de leerlingen te horen gekregen dat zij meer speelmaterialen per klas krijgen (in beheer door leerlingen van de Raad) en dat in het nieuwe schooljaar per klas gescheiden afval zal worden verzameld. Een actie voor het plaatsen van een container voor plastic zal naar de gemeente worden doorgezet. Ook wilden de leerlingen meer buitengym, ook dit wordt volgend jaar opgepakt.

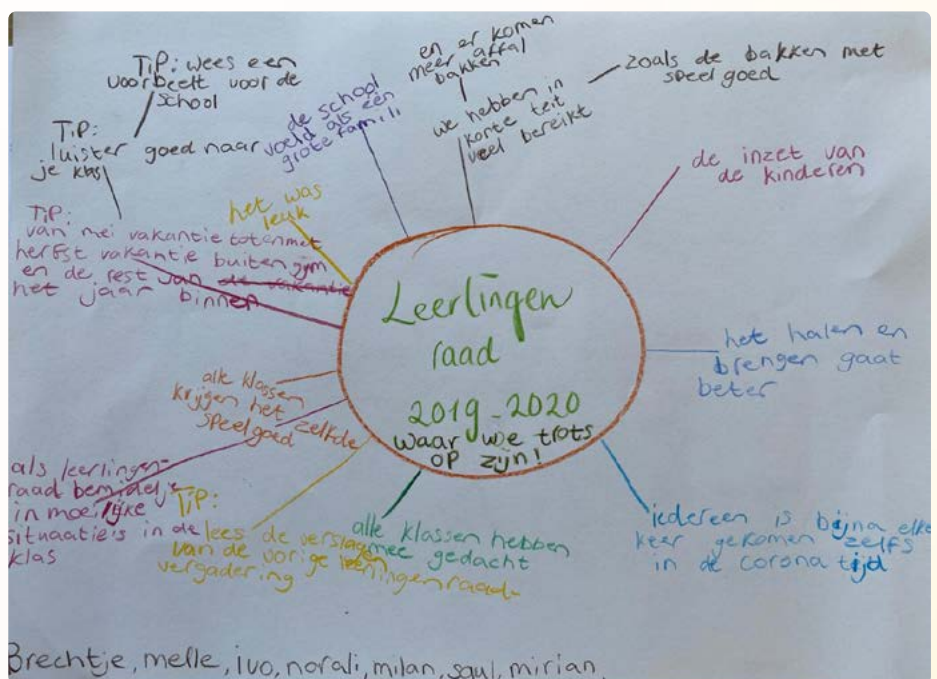
Begin september gaan leerlingen van de nieuwe klassen 6 de leerlingen van groep 4 bezoeken om voorlichting te

geven over de Leerlingenraad. Hierna volgen nieuwe verkiezingen waarbij elke klas twee afgevaardigden kiest.

Ook hebben ze teruggekeken op het afgelopen jaar (leren reflecteren op eigen handelen) en de uitkomsten beschreven met gebruik van een mindmap die hieronder is bijgevoegd.

Het was de bedoeling dat een van de leerlingen een verslagje zou schrijven maar dit is helaas door ziekte niet gelukt. Gelukkig is er dan altijd een vangnet...

Namens de hele Raad,
Juf Marjanne en juf Helga

Almere 40

Wie had kunnen bedenken hoe dit schooljaar zo anders zou verlopen... Toen het voorbereidingsgroepje begin maart bijeenkwam voor het verzamelen van ideeën en het maken van een draaiboek, hadden we geen flauw idee dat de school de deuren zou moeten sluiten en dat de contacten tussen leerkrachten, leerlingen en ouders verder via internet zouden lopen.

Alle plannings moesten aangepast: jaarfeestvieringen, toneelstukken, kamp en ook afscheid van de 6e klassen; het werd allemaal anders.

Hetzelfde geldt voor de viering van Almere 40 in dit schooljaar. Dat schuiven we op naar volgend schooljaar. En dan nemen we de corona omstandigheden mee, samen met de ontwikkelingen van het opstarten van twee nieuwe locaties in Almere!

Terugkijkend op de geschiedenis van onze school valt op dat lesgeven op drie locaties al eerder is voorgekomen:

na de vreselijke brand in januari 1991 -waarbij het toenmalige gebouw van de Vrijeschool aan de Heerlenstraat 'total loss' werd verklaard- werd de school opgesplitst over drie locaties in Almere, waaronder bij 'Echnaton' voor de toenmalige 7e klas. Die periode heeft zo'n anderhalf jaar geduurd. In die tijd is de bouw van ons huidige schoolgebouw gerealiseerd, een feit wat maar weinig ouders van nu zullen kennen. Feit is ook dat de schoolgemeenschap in die periode sterker is herrezen met inzet van

ouders, team en bestuurders. Dat stemt hoopvol.

Zo willen we dan ook graag de zomervakantie ingaan met zicht op een ongetwijfeld weer boeiend schooljaar waarin nieuwe kansen liggen voor ons allemaal voor het verder schrijven van de geschiedenis van onze mooie school! Wordt vervolgd!

Guido van der Vorst
Helga van Muijen

Toekomst

*Ruimte zo ver het oog reikt;
Open tot aan de horizon -
Vrij als een vogel, beweeglijk
Als een wolk aan de hemel,
Zo stel ik mij de toekomst voor.
Besef: jij maakt je toekomst
En je bent vrij om ervan te maken
Wat je wilt. Kijk goed naar
je eigen leven: is dit het
Wat je wilt? Zo niet: je bent vrij
Om het om te vormen en ervan
te maken wat jij wilt. Durf maar!*

Hans Stolp: 'Jou ontmoeten is geluk hebben'

*'Hoe kan ik de gouden schaal en de diamanten lans vinden?',
vroeg Peronniek.*

*'De lachende bloem opent alle deuren en poorten
en verlicht alle donkere hoeken', zei de vrouw.*

Een zomersprookje: Peronniek

*Heel lang geleden leefde er in
Bretagne een jongen die Peronniek
heette. Hij had geen ouders meer en
daardoor had hij geen dak boven zijn
hoofd. Hij zwierf door het Bretonse
land. Als hij dorst had dronk hij uit een
bron en wanneer hij honger had vroeg
hij een stuk brood bij een boerderij.
Als hij slaap kreeg zocht hij een warm
plekje in een hooiberg of een schuur.*

Het enige dat Peronniek bezat was een zilveren ketting, een rozenkrans, die hij nog van zijn moeder had gekregen. Peronniek had niets geleerd en het enige dat hij kon was zingen als een leeuwerik. De vogel die hij zo vaak hoorde zingen boven de korenvelden. Ondanks zijn armoedige en zwervende bestaan ging Peronniek elke dag weer vrolijk en welgemoed op weg en hij was dankbaar omdat hij steeds weer zijn honger kon stillen, zijn dorst kon lessen en iedere nacht een slaapplek vond. Zo was Peronniek altijd onderweg.

Op een dag toen hij moe was van zijn zwerftocht door bossen en velden kwam hij langs een boerderij die aan de rand van het bos lag. Plotseling bleef hij stilstaan, hij snoof de heerlijke geur op van pasgebakken brood. Hij liep naar de boerderij en door het open keukenraam zag hij de boerin die in de keuken bezig was. Peronniek leunde door het raam naar binnen en zei: 'Zo heerlijk rook zelfs het brood niet in de keuken van de graaf!' De boerin schrok, draaide zich om en toen ze Peronniek zag lachte ze. 'Arme jongen',

zei ze, 'wil je zeggen dat je honger hebt? Hier maak eerst deze brijpot maar eens schoon.'

Peronniek ging tegen een boom zitten, klemde de brijpot tussen z'n knieën en schraapte met zijn vinger de brij uit de pot. En hoewel de mensen de meeste brij al hadden opgegeten smulde Peronniek toch nog van de restanten.

'Dat was brij van gerstemeel met melk van een zwarte koe, gekookt door de beste kokkin van Bretagne. Zulke lekkere brij heb ik zelfs niet gehad in de keuken van de bisschop', zei Peronniek.

De boerin kreeg plezier in de jongen en zei: 'Dan moet je dit pas gebakken brood maar eens proeven, jongen, dat vind je zelfs niet in de keuken van de koning!'. De boerin gaf hem een stuk brood, dik gesmeerd met boter.

Peronniek nam een grote hap van het heerlijke brood en terwijl hij z'n mond nog vol had zei hij: 'Nee, het brood dat ik bij de koning at is niets vergeleken met dit brood!'

Lange tijd had Peronniek niet zo heerlijk gegeten. Terwijl hij nog onder de boom zat te genieten kwam de boer thuis. Toen hij Peronniek zag zei hij: 'Dat komt goed uit, ik heb net mijn knecht weggestuurd, omdat hij de koeien niet bij elkaar kon houden. Zou jij de koeien willen hoeden?'

Peronniek dacht aan het heerlijke eten en stemde toe. Van nu af aan hoedde hij de koeien en hij liep van de zwarte koe naar de rode koe en van de rode koe naar de witte koe om ze goed bij elkaar te houden.

Op een dag, toen Peronniek weer de koeien hoedde, zag hij op de weg een stofwolk die steeds dichterbij kwam. Hij liep naar de weg en daar zag hij een ridder te paard in volle wapenuitrusting.

'Zeg jongen', zei de ridder, 'weet je misschien de weg naar kasteel Kerglas?'

'Kasteel Kerglas heer, wie woont daar?'

'Ach, domme jongen', zei de ridder, 'dat weet toch iedereen! In kasteel Kerglas woont de boze tovenaars Rogéaar. Hij heeft de diamanten lans en de gouden schaal gestolen van de koning van Bretagne en sindsdien is er oorlog in het lang.'

'Die lans en die schaal zijn zeker heel belangrijk?', vroeg Peronniek.

'Belangrijker dan wat ook ter wereld', zei de ridder. 'De gouden schaal geeft niet alleen voedsel, zieken die uit de schaal drinken worden weer gezond en zelfs doden worden erdoor tot leven gewekt. De diamanten lans doodt iedere vijand. Vele ridders zijn er al op uitgetrokken om de lans en de schaal terug te brengen naar de koning van Bretagne, maar niemand is het nog gelukt. Maar ik heb raad gekregen van de kluisenaar van Blavet, hij heeft mij verteld wat mij te wachten staat.

Eerst moet ik door een duister en betoverd bos rijden, dat me in verwarring probeert te brengen en me wil laten verdwalen. Dan kom ik bij een appelboom die bewaakt wordt door een dwerg met een brandend zwaard. Alles wat hij daarmee aanraakt verandert in as.

Van die boom moet ik een appel plukken. Dan kom ik in een tuin waar

ik de lachende bloem moet plukken, maar deze wordt bewaakt door een leeuw met slangenmanen. Daarna moet ik een water oversteken waarin draken huizen en daarna moet ik vechten met de reus die met een ijzeren ketting vastgeketend is aan de rotsen. Hij heeft zes ogen waarmee hij de hele omgeving bewaakt. In zijn hand heeft hij een ijzeren kogel die altijd doel treft en altijd bij hem terugkeert. Daarna kom ik in het dal der vreugde waar het zo heerlijk is dat je er wel altijd zou willen blijven, maar dat zou m'n dood zijn. Als me dat allemaal gelukt is, kom ik bij een rivier en daar zal ik een geheel in het zwartgeklede vrouw vinden die me verder de weg zal wijzen'.

Ademloos had Peronniek staan luisteren, maar plotseling gaf de ridder z'n paard de sporen en hij galoppeerde weg. Lang keek Peronniek de ridder na, tot hij onzichtbaar werd door de stofwolken.

In gedachten verzonken liep Peronniek naar de boerderij en daar vertelde hij aan de boer en boerin over zijn ontmoeting met de ridder.

'Peronniek', zei de boerin, 'meer dan honderd ridders heb ik langs deze weg zien gaan op weg naar kasteel Kerglas. Niemand is ooit teruggekeerd. Iedere dag rijdt de boze tovenaars Rogéaar op zijn zwarte merrie langs de bosrand, gevolgd door een veulen van dertien maanden. De gouden schaal draagt hij aan een ketting om zijn hals en in zijn hand flonkert de diamant lans. Blijf uit zijn buurt, want iedere aanraking met de lans is dodelijk'.

Die avond kon Peronniek moeilijk in slaap komen, hij was nieuwsgierig geworden en de volgende dag ging hij naar de bosrand en verstopte zich achter een hoge steen die daar stond. Na enige tijd hoorde hij gekraak van takken, gebries en gehinnik. Voorzichtig gluurde hij om de hoek van de steen en toen zag hij bij de bosrand de reusachtige gestalte van de tovenaars Rogéaar. In een zwart

gewaad reed hij op een zwarte merrie en achter hem dartelde een veulen van dertien maanden. De gouden schaal hing aan een ketting om z'n hals en de diamant lans in zijn hand leek wel van vuur. Na enige tijd verdwenen de tovenaars en het veulen weer in het woud.

Vanaf die dag zag Peronniek de tovenaars elke dag langs de bosrand rijden. Hij vroeg zich af: waarom zou het die ridders niet lukken de schaal en de lans terug te brengen naar de koning van Bretagne?

Op een avond was Peronniek alleen op de weide. Plotseling zag hij een oude man met een witte baard langs de bosrand aankomen en vroeg hem of hij misschien de weg naar kasteel Kerglas zocht. 'Die weg zoek ik niet want die ken ik heel goed', antwoordde de vreemdeling. 'Ik ben Bryak, een oudere broer van Rogéaar. Als ik hem wil opzoeken, roep ik het zwarte veulen om mij door het dwaalwoud te leiden'. Na deze woorden trok hij met zijn vinger drie cirkels in het zand, mompelde een paar woorden en riep: 'Klein zwart veulen, kom gezwind Op de vleugels van de wind. Veulen kom mij halen, Over bergen en door dalen. Draag mij op je rug Snel naar Kerglas terug'.

Ogenblikkelijk verscheen het veulen. Bryak deed hem een halster en stijbeugels aan, klom op zijn rug en keerde op het veulen terug naar het bos. Nu wist Peronniek, dat hij om in kasteel Kerglas te komen, het veulen nodig had dat de weg wist.

Een gedachte liet Peronniek niet meer los: zou ik het kunnen, de tovenaars overwinnen en de lans en de schaal terugbrengen naar de koning zodat er weer vrede komt in het land? Hij wist dat hij de tovenaars niet met kracht kon overwinnen, daarom besloot hij hem te slim af te zijn. Lang dacht Peronniek erover na hoe hij zijn doel zou kunnen bereiken. Langzaam

maakte hij een plan en in het geheim begon hij een aantal vreemde dingen te verzamelen.

Een net om vogels mee te vangen, een zak gevuld met veren van binnen besmeerd met lijm, een korst brood met ranzig stinkend spekvet en wat stukjes brood. Van zwarte hennep vlocht hij een halster en stijbeugels van een vliertak sneed hij een fluitje.

Op een dag sloop hij stilletjes met z'n spullen de boerderij uit. Bij de bosrand verstopte hij zich achter een paar struiken, op het pad strooide hij wat stukjes brood. Al gauw kwam de tovenaars op zijn zwarte merrie uit het woud, gevolgd door het veulen. De tovenaars galoppeerde rakelings langs Peronniek maar het veulen rook de stukjes brood en bleef stil staan om ze op te eten. Toen sprak hij zacht de woorden uit:

'Klein zwart veulen, kom gezwind Op de vleugels van de wind. Veulen kom mij halen, Over bergen en door dalen. Draag mij op je rug Snel naar Kerglas terug'.

Hierna wierp Peronniek bliksemsnel de halster en de stijbeugel over het veulen en sprong op het dier. Als de wind ging het veulen er met Peronniek vandoor en zoals hij verwacht had volgde het veulen de sporen van z'n moeder; de weg naar kasteel Kerglas.

Peronniek gaf het veulen de vrije teugel en het paardje voerde hem langs kronkelende paden steeds dieper het woud in. Plotseling was het of een vuurzee hem zou verschroeien want het hele woud leek in brand te staan. Daarna raasde een woedende storm door het woud. Van angst trok Peronniek zijn muts over zijn ogen. Toen hij een beek overstak veranderde deze in een wilde rivier die hem in z'n stroom dreigde mee te sleuren. Daarna reed hij langs een diepe afgrond. Grote rotsblokken rolden langs hem in de peilloze diepte.

Plotseling was het woud verdwenen. Peronniek trok de muts van zijn ogen en toen zag hij dat hij op een grote vlakke stond. Alles was grijs en dor, het zal er troosteloos uit. In het midden van die vlakke stond een reusachtige boom, zwaar beladen met appels. Voor de boom stond een dwerg. In zijn hand droeg hij een vlamvend zwaard en hij schreeuwde: 'Wie door dit zwaard wordt geraakt, verandert in as'. Langzaam liep het veulen naar de boom. Peronniek stapte af en maakte een beleefde buiging voor de dwerg terwijl hij zijn muts afnam. Maar de dwerg riep: 'Jij musje, keer terug anders verander je in as!'.

Zonder angst te tonen zei Peronniek: 'Goede heer, de tovenaars Rogéaar heeft me gevraagd de vogels te vangen die de vruchten in zijn boomgaard opeten'.

'Je ziet er niet naar uit dat je één vogel kunt vangen, je lijkt me eerder een bedrieger', zei de dwerg.

'Dat is mijn vak niet', zei Peronniek. Hij liet de dwerg het vogelnet zien en hij zei dat geen enkele vogel daaraan kon ontsnappen.

'Laat dan maar eens zien wat je kunt 'vogelvanger', zei de dwerg. 'Ik heb ook last van vogels in mijn boom, als het je lukt ze te vangen, zal ik je doorlaten'.

'Goed', zei Peronniek, 'misschien wilt u even deze punt van dit vogelnet vasthouden'.

Met een handige beweging gooide Peronniek het net over de dwerg, zodat deze nu zelf als een vogel gevangen zat. Terwijl de dwerg woedend schreeuwde en spartelde om los te komen, nam Peronniek alle tijd om een appel te plukken. Daarna ging hij weer op z'n veulen zitten, dat snel zijn weg vervolgde.

De grauwe en dorre vlakke veranderde in een tuin, die zo mooi was als Peronniek nog nooit had gezien. Overal bloeiden gele, witte en rode rozen en vele andere bloemen in alle kleuren van de regenboog. Temidden van al die bloemen verhief

zich één bloem, stralend als de opkomende zon op een lenteochtend: de lachende bloem.

Plotseling stond het veulen stokstijf van schrik en ook Peronniek schrok hevig, want een reusachtige leeuw sprong hen tegemoet met manen van kronkelende slangen. 'Ik bewaak de lachende bloem', schreeuwde de leeuw, 'als je een stap dichterbij komt vreet ik je op!' Zijn tanden knarsten als twee molenstenen.

Peronniek was niet bang. Beleefd boog hij voor de leeuw, hij nam zijn muts af en zei: 'O, grote leeuw, koning der dieren, ik moet naar tovenaars Rogéaar om hem deze zak met leeuweriken te brengen zodat hij een leeuwerikenpastei kan maken'.

'Leeuwerikenpastei, leeuwerikenpastei', brulde de leeuw en hij likkebaardde, de slangenmanen sisten en zijn ogen zo groot als schoteltjes rolden heen en weer. 'Dat heb ik in honderd jaar niet meer gegeten. Laat mij even in die zak kijken'.

'Dat kan niet', zei Peronniek, 'want dan vliegen de leeuweriken weg. Ik zal de zak een heel klein beetje opendoen'. Terwijl hij dat deed begon hij zachtjes te zingen als een leeuwerik. De leeuw duwde zijn neus in de zak en toen trok Peronniek snel de hele zak over de kop van de leeuw en zo werd de leeuw tussen de veren en de lijm gevangen. Toen liep Peronniek naar de lachende bloem, plukte haar en reed er snel vandoor op z'n veulentje, de lachende bloem tegen z'n hart.

Na enige tijd kwamen ze bij een groot water, het water was zo glad als een spiegel en er was geen enkel geluid te horen. Het veulen had nog maar één been in het water gezet of het gladde, rimpelloze water veranderde in een ziedende, kolkende en bruisende golvenmassa. Uit de golven doken draken op, die hun muil opensperden.

Snel brak Peronniek het snoer van zijn rozenkrans, die hij nog van

zijn moeder had gekregen en riep: 'Hebben jullie honger, jongens?' Hij wierp de draken één voor één een kraal in de bek. Het leek wel of hij de eendjes aan het voeren was. Iedere keer als een draak een kraal inslikte blies hij z'n giftige adem uit en zonk dood in de diepte. Zo kon Peronniek ongestoord met zijn paardje het water overzwemmen en veilig bereikten ze de andere oever.

Aan de overzijde van het drakenmeer begon het veulen steeds voorzichtiger te lopen. Peronniek liep naast het veulen. Bij ieder rotsblok keek hij om zich heen voordat hij verder liep. Toen zag Peronniek beneden zich in het dal de reus. Hij zat op een rots, vastgeklonken met een ijzeren ketting. In z'n hand droeg hij een ijzeren kogel en in z'n hoofd had hij zes ogen waarvan er altijd één sliep terwijl de anderen waakten. Op dit moment had de reus alle zes ogen open. Peronniek wist dat hij door de ijzeren kogel geraakt zou worden zodra de reus hem zag. Daarom sloop hij van rotsblok naar rotsblok, van struik naar struik, totdat hij dicht bij de reus was, die nu twee van zijn ogen gesloten had.

Toen begon Peronniek te zingen als een leeuwerik, eerst zachtjes en toen luider. Hij zong als een leeuwerik die z'n vreugde uitzingt boven een korenveld. De reus hoorde het gezang en keek naar de hemel met z'n zes ogen maar hij kon de leeuwerik niet vinden. Eén voor één vielen de ogen van de reus dicht, totdat ook het laatste oog boven op z'n hoofd zich sloot en zo had Peronniek de reus in slaap gezongen. Nu nam de jongen z'n veulen bij de teugel en leidde hem zachtjes over het met mos bedekte pad langs de reus naar het dal der vreugde.

Nu kwam de moeilijkste taak, want nu ging het er niet om aan gevaar te ontkomen maar om standvastig te zijn. Peronniek riep alle heiligen van Bretagne aan om hem te helpen.

Hij had ook vreselijke honger en dorst en was ook erg moe. Hij was heel blij toen hij om zich heen keek want overal stonden bomen met heerlijke sappige vruchten. Fonteinën spoten wijn en verrukkelijke zoetgeurende dranken. Langs de weg stonden gedekte tafels en het leek wel alsof er belangrijke gasten verwacht werden. De tafels waren overladen met de heerlijkste spijzen: gebak en pasteien, pudding en knapperige broodjes. Peronniek rook de heerlijke geuren van wildbraad en gebak dat zojuist uit de oven was gehaald. De bloemen in de weiden verspreidden een zachte, betoverende muziek. Er dansten lieflijke meisjes, die hem bij zijn naam riepen. Ze wenkten Peronniek om met hen te komen dansen.

Hij liet het veulen steeds langzamer lopen. Hij stak zijn neus in de wind om de heerlijke geuren beter te kunnen ruiken. Hij ging rechtop zitten om de meisjes beter te kunnen zien. Was Peronniek vergeten dat hij in het dal der vreugde was? Bijna had hij zijn paardje tot stilstand gebracht, bijna was hij afgestegen om van het heerlijke eten en drinken te proeven en om te dansen met de meisjes, maar dan was het met hem gedaan geweest.

Plotseling zag Peronniek het doel van zijn reis voor zich: de gouden schaal en de diamanten lans. Hij nam het stuk brood met stinkend ranzig spekvet en hield het voor z'n neus zodat hij de heerlijke geuren niet meer rook. Hij nam z'n fluitje van vlierhout en begon erop te spelen zodat hij de betoverende muziek en de lokkende stemmen niet meer hoorde. Hij trok z'n muts over z'n hoofd en keek naar de oren van het veulen zodat hij de lieflijke meisjes niet meer zag. Zo lukte het Peronniek om verder te rijden door het dal der vreugde.

Toen hij weer om zich heen durfde te kijken stond hij aan een snelstromende rivier. Op een rotsblok in de rivier zat een vrouw in een

zwartzijden gewaad. Ze riep Peronniek bij zijn naam en hij waadde door het water naar de vrouw. 'Kent u mijn naam vrouwe?', vroeg hij en hij nam zijn muts af.

'Ik ken de naam van alle mensen', zei de vrouw. 'Ik wacht op je.'

Peronniek kwam dichterbij en liet de vrouw achter zich plaatsnemen op het veulen. Midden in de rivier vroeg de vrouw: 'Arme jongen, weet je wel wie ik ben?'

'Aan uw kleding te zien moet u wel een adellijke en voorname vrouw zijn', antwoordde Peronniek. 'Maar hoe is uw naam, edele vrouwe?'

'Men noemt mij vrouwe Pest', antwoordde de vrouw. Peronniek schrok hevig en sprong zowat in de rivier. 'Blijf rustig zitten', zei de vrouw, 'jij hebt van mij niets te vrezen. Ik kan je zelfs helpen'. Ditmaal zette Peronniek zijn muts af om hem niet meer op te zetten.

'Moet de tovenaars sterven?', vroeg de vrouw.

'Niets zou me liever zijn', antwoordde Peronniek, 'maar ik heb gehoord dat hij onsterfelijk is'.

'Luister goed', sprak de vrouw 'en probeer me te begrijpen. De appel die je plukte, is een loot van de boom van kennis van goed en kwaad die God in het paradijs heeft geplant, de boom waar Adam en Eva van aten. Wie onsterfelijk is en van deze appel eet, zal sterfelijk worden. Daarom moet je ervoor zorgen dat de tovenaars van de appel proeft. Als hij van de appel eet, zal ik hem aanraken en dan zal hij sterven'.

'Maar hoe kan ik de gouden schaal en de diamanten lans vinden', vroeg Peronniek.

'De lachende bloem opent alle deuren en poorten en verlicht alle donkere hoeken', zei de vrouw.

Na deze woorden bereikten ze de andere kant van de oever en al gauw kwamen ze bij het kasteel van de tovenaars Rogéaar. De tovenaars lag in de schaduw op een rustbed en rookte een pijp van louter goud. Hij zag er zo

tevreden uit als een boer die z'n oogst veilig binnen heeft. Toen hij het veulen zag waarop Peronniek en de in het zwartgeklede vrouw zaten, riep hij uit: 'Bij de duivel, onze heer! Dat is mijn veulen van dertien maanden waarop die domoor rijdt!'

'Zo is het, o grootste aller tovenaars', antwoordde Peronniek.

'Hoe heb je hem te pakken gekregen?', schreeuwde Rogéaar.

'Ik heb de woorden herhaald die uw broer Bryak me heeft geleerd', zei Peronniek. 'Toen ik bij de bosrand kwam, heb ik geroepen:

'Klein zwart veulen, kom gezwind Op de vleugels van de wind. Veulen kom mij halen, Over bergen en door dalen. Draag mij op je rug Snel naar Kerglas terug'.

En toen is het veulen direct naar me toegekomen'.

'Ken je mijn broer Bryak dan?' vroeg Rogéaar verbaasd.

'Zoals men zijn heer kent', antwoordde Peronniek.

'En waarom stuur t hij je?'

'Om u twee zeldzame geschenken te brengen die hij uit verre landen heeft meegenomen. Als u van deze appel der vreugde eet zult u altijd tevreden en gelukkig zijn en als u deze vrouw in dienst neemt, zult u nooit meer een wens hebben'.

De tovenaars nam de appel, maar zodra hij erin beet, raakte vrouwe Pest hem aan en de boze tovenaars Rogéaar viel dood neer als een grote boom die geveld wordt.

Vrouwe Pest was plotseling verdwenen. Peronniek draafde op z'n veulen naar het slot van de tovenaars, de lachende bloem in z'n hand. Alle poorten en deuren sprongen open voor de lachende bloem. Hij rende wel door vijftig zalen en gangen, trappen op en trappen af. In de donkere keldergewelven verspreidde de lachende bloem een zacht licht. Eindelijk kwam hij bij een zilveren

deur die afgesloten was met dertien grendels. Eén voor één gingen de grendels open voor de lachende bloem. Heel langzaam ging de deur open en daar zag Peronniek de gouden schaal en de diamanten lans. Het leek wel of de zon in de kelder scheen, zo licht was het plotseling. Eerbiedig kwam Peronniek dichterbij en voorzichtig raakte hij de schaal en de lans aan. Nauwelijks had hij ze aangeraakt of er weerklonk een oorverdovend gekraak, de aarde beefde en in een donderend geraas verdween het slot van de tovenaar in de aarde.

Toen Peronniek weer om zich heen keek stond hij midden op een open vlakte. Zijn kleren waren veranderd in een zilveren harnas met op zijn borst een sierlijk blazoen: de lachende bloem. In zijn hand hield hij de diamanten lans en de gouden schaal hing aan een ketting om zijn hals.

In de verte zag hij gouden daken, koepels en torens glanzen in het zonlicht. Dat moet wel het paleis van de koning van Bretagne zijn, dacht Peronniek. Hij sprong op z'n trouwe veulen en algauw naderde hij het paleis en de stad van de koning. Toen hij bij de stad van de koning aankwam, werd deze door vijanden belegerd, die al het omringende land verwoest hadden. Binnen de stad heerste honger, de mensen kwamen bijna om door gebrek aan eten.

De poorten werden bewaakt door schildwachten en soldaten. Peronniek sprak tot een schildwacht: 'Breng me bij de koning, ik kan hem helpen bij de strijd tegen de vijand!'

De schildwachten en soldaten, die zagen hoe klein en jong Peronniek was, lachten hem uit en riepen: 'Maak dat je weggemt, hoe durf je de spot te drijven met de koning, hij heeft geen tijd voor kleine kinderen!'

Toen raakte Peronniek een schildwacht aan met zijn lans en deze viel, tot grote schrik van de omstanders, dood neer. 'Jullie hebben

nu gezien wat ik met m'n vijanden doe', zei Peronniek, 'nu zal ik jullie laten zien wat ik voor m'n vrienden doe'. Hij zette de gouden schaal aan de lippen van de dode schildwacht, die levend en gezond als tevoren weer opstond.

Toen brachten de schildwachten Peronniek bij de koning. Langzaam gingen de grote deuren van de troonzaal open. Links en rechts stonden vele ridders, die zwiingend naar Peronniek keken, toen hij langzaam tussen hen door liep naar de troon van de koning van Bretagne.

Peronniek maakte een diepe buiging en knielde voor de koning. Hij zei: 'Ik kom u de gouden schaal en de diamanten lans terugbrengen die de boze tovenaar Rogéaar van u geroofd

had'. En Peronniek gaf de schaal en de lans aan de koning. Vol vreugde en verbazing keek de koning naar de schaal en de lans en toen naar Peronniek. Hij vertelde over de weg die hij was gegaan en over de manier waarop hij de moeilijkheden op zijn weg had overwonnen.

Nadat Peronniek zijn verhaal verteld had zei de koning: "Peronniek, jij hebt met slimheid, wakkerheid, moed en vindingrijkheid volbracht waar mijn ridders met kracht en geweld niet toe in staat waren. Neem de gouden schaal en de diamanten lans en trek er op uit om de vijand te verjagen en om vrede te brengen in het land'.

En dat deed Peronniek.

EINDE